

TEREMTŐ LÉLEK

LEVÉL A VERESEGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉLETÉRŐL

IX. évfolyam 8. szám

2009. szeptember

A zarándoklat

A zarándoklat a keresztény élet egyik ősi jelképe. A keresztény ember úton lévő ember, aki nem feledkezik meg arról, hogy az embernek miután kiűzetett a paradicsomból végig kell mennie a bűn és szabadulás hosszú és gyötrelmes útján, és csak élete végén juthat el a mennyei Jeruzsálembe, hogy ott Istennel és Krisztussal találkozzon (Jel 21-22). A zarándoklat tehát nem csupán egy ősrégi, szinte minden vallásban meglévő szokás, hanem az emberi élet tükré. Ábrahám és a vándorló választott nép példája, de különösképpen Jézus Krisztus útjai megtanítanak bennünket arra, hogy mindnyájan a hit zarándokútját járjuk.

A megváltó Jézus és az Ő tanítványainak életében is jelen van a zarándoklat motívuma. Jézus és főként az Ő követői is a hit zarándok útját járják. Jézus életét kezdettől fogva meghatározták a zarándoklatok. Lukács evangélista sajátos teológiai szemlélete szerint Jézus egész élete egyetlen hosszú, Jeruzsálem felé tartó zarándoklat. Nála a Jeruzsálem felé tartó zarándoklat nem más, mint egy végső megváltás-ajánlat Izrael népe számára, amelyet a főváros szimbolizál. Az elutasítás miatt ez a zarándoklat a szenvedés és a halál útjává, s egyúttal a megváltás útjává válik.

Ha Jézust követve, Jézus által el akarunk jutni az Atyához, akkor mindnyájan zarándokok vagyunk. Jézus a világ üdvösségéért, mi pedig saját üdvösségünkért vállaljuk a hit zarándokútját. Vigasztaló és bátorító számunkra, hogy ezen az úton nem vagyunk egyedül. Velünk van Jézus, ahogyan megígérte (Mt 28,19), gyöngeségünkben segítségünkre siet a Szentlélek (Róm 8,26), és az Egyházban, Krisztus titokzatos testében keresztény testvéreink. De arról sem feledkezhethetünk meg, hogy a kereszt és a szenvedés is jelen van ezen az úton, viszont hisszük és reméljük, hogy ezek elfogadásával, Jézushoz hasonlóan, mi is bejuthatunk az Atya dicsőségébe.

A keresztény életet nemcsak úgy foghatjuk fel mint Krisztuskövetést, hanem mint Krisztus útján való előrehaladást. Manapság a megtérők

szívesen elbeszélük, hogy milyen úton jutottak el Krisztushoz. Az Isten felé vezető útnak vannak általános törvényszerűségei, de minden embernek megvan a maga sajátos Istenhez vezető útja. Mostanában arról is többet beszélünk, hogy életutunkon hogyan tapasztaljuk meg zarándoklétünk krisztusi vonatkozásait. Az Újszövetségben abban a hitben élünk, hogy Isten nem hagyott magunkra, hanem mindig itt van mellettünk. Mint egykor az úttalan pusztán vezette a választott népet, úgy vezet most is az egyházat a Szentlélek által. Keresztények vagyunk, mert hittel valljuk, hogy Jézus Krisztus nyitotta meg és mutatja számunkra az utat, amely elvezet a jelenből a boldog örök életre. Krisztus útján járva a keresztet is vállaljuk, mert arra gondolunk, hogy ha a mi utunk véget ér, eljutunk Isten országába, ahol az élet teljessége és az örök dicsőség vár reánk.

A konkrét zarándoklatok (búcsújáró helyekre, szentévi stb.) is segítenek bennünket abban, hogy tudatosítsuk életünk zarándok jellegét. A vallásos emberek azért vállalkoznak a zarándoklatra, mert hisznek abban, hogy az Isten létét és közelségét a szent helyen jobban meg lehet tapasztalni. A keresztények kezdetben szakítanak az ószövetségi hagyományokkal, és nem tartják fontosnak a zarándoklatokat, hiszen nem egy meghatározott helyen, hanem lélekben, igazságban kell imádni (vö. Jn 4,20). A negyedik században kezdődik meg a Jézus életével kapcsolatos helyek meglátogatása. A középkor különösen is nagyra értékelte a Szentföldet és a szentföldi zarándoklatokat.

Évszázadokon keresztül a zarándoklat mint elégtétel és mint a bűnbocsánat elnyerésének egyik formája volt jelent az Egyház életében. A bűnbánati szempont napjainkban kissé háttérbe szorult. Manapság a zarándoklat inkább a lelki megújulás egyik eszköze. A zarándoklaton és a zarándokhelyen a résztvevők Isten szavának hallgatása, a több és buzgóbb egyéni és közösségi imádság, a szentségek és a liturgiában való részvétel, és az egyház közösségének megtapasztalása által megerősödnek és megújulnak a hitben.

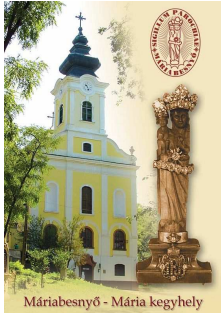
A keresztény zarándoklat a vándorló egyház jelképe is. A zarándoklat kiemelkedő mozzanat abban a hosszú menetelésben, amellyel a földön élő egyház halad az örök haza felé.

Lelkipásztori szempontból is fontos esemény a zarándoklat. Nagy lehetőség ez, hiszen a zarándoklat a megszokott mindennapi élettel való szakítás jelképe és valósága, hiszen a zarándok átmenetileg "meghal" a mellékes dolgoknak, és elindul a lényeg felé vezető úton.

A hívek közösségében megtapasztalhatja Isten létét és jelenlétét. A zarándoklat az imádság iskolája, alkalom az Isten szavának meghallására, lehetőség az elmélyedésre és a lelkigyakorlatra.

*Részletek Dolhai Lajos A zarándoklat teológiája c. írásából
(Vigília 66 (2001/3) 176-183. o.)*

EGYHÁZKÖZSÉGI ZARÁNDOKLAT A PAPSÁGÉRT

Máriaesnyő - Mária kegyhely

Egyházközségi zarándoklatot szervezünk Máriaesnyőre október 3-án szombaton. A zarándoklat fáradságát és imáit szeretnénk a papságért és elsősorban a nálunk szolgáló atyákért felajánlani, hogy a Jó Pásztor szíve szándéka szerint tudjanak bennünket segíteni az Istenből forraszó életre. A

kegyhelyre gyalogosan és busszal megyünk, ki-ki lehetőségének megfelelően.

A tervezett időpontok a következők:

8:00 - gyülekező a Margitán a keresztnél **a gyalogosoknak**

12:00 - gyülekező a templomnál **a busszal utazóknak**

13:00 - kegyhely megtekintése Csillag Péter vezetésével

14:30 - szentmise a bazilikában

15:30 - indulás haza, busszal és gyalogosan

NAGYON FONTOS, hogy **MINDENKI**, aki részt szeretne venni, a sekrestyében elhelyezett jelentkezési lapon jelezze részvételi szándékát legkésőbb **SZEPTEMBER 27-ig**. Fontos, tudnunk hány főre rendeljünk buszt az oda illetve a visszaúthoz. Van lehetőség arra, hogy valaki odafelé gyalog, visszafelé pedig busszal menjen!

Családi tábor 2009 Nagyvisnyó

A családos közösség évről évre szeretettel hív és vár minden olyan családot, akik fontosnak tartják gyermekeik keresztény nevelését és más családokkal karöltve nemcsak elvben, hanem a gyakorlatban is meg akarják élni, tapasztalni a közösség erejét. A közösen töltött év méltó lezárása, megkoronázása az a tábor, melyet évek óta együtt töltenek a családok. Vagy érezhetjük úgy is, hogy a következő tanév kezdetéhez kapunk itt erőt. Kapaszkodó ez és vár, mely stabilitást és állandóságot ad életünknek, gyermekeknek és felnőtteknek egyaránt. És ezekre a várakra nagyon nagy szükségünk van. De milyen is ez a vár?

A mi „várunk” egy gyönyörű völgyben feküdt, távol minden zsvajtól, fák susogtak körülöttünk és patak csörgése hallatszott. A „várunk” szobái egyszerű faházak voltak, egyszerű fekhelyekkel és egy nagy közös étkezővel, és a „várunk” udvarán még imasátor is állt, ahol a közös áhítatokra elcsitulhattunk. Gyermekeink zsvaja napközben betöltötte a völgyet, kicsik és nagyok együtt métáztak, fociztak és pingpongoztak, nem számított a kor, a nem vagy az erőnlét. A patak számtalan játékra és felfedezésre adott alkalmat, a csöppek hol babakocsiban, hol plédeken kandikáltak a nagyvilágra. A felnőttek többen a tábor lelkeségének megteremtésében mutattak jó példát, lehajoltak, vigaszt nyújtottak, együtt játszottak vagy csak szemlélődtek. Mások fizikailag vették ki részüket a munkából, cipeltek, mosogattak, sepertek, pucoltak, leszedtek, terítettek, láthatatlanul serénykedtek a közösségért.

A program jól illeszkedett minden korosztályhoz, mert nem volt

semmi sem kötelező vagy túlzásúfolt, szabadon vállalta mindenki, aki túrára és hegymászásra vállalkozott. Együtt láttuk huszadikán Egerben a tűzijátékot, együtt kapaszkodtunk fel a forráshoz (az elszántabbak még Bélkőre is), együtt biztattuk a gyermekeket, akik néha csüggelni kezdtek, ettük

egymás szendvicsét, cipeltük más gyerekét, hátizsákját, ott felejtett papucsát. Volt, aki fényképezőgépen vagy kamerán keresztül követte az utat, hogy emlékül nekünk tudjon adni néhány feledhetetlen pillanatot. Volt óriásplakát festés, ragyogó virágok, felhőcskék, pillangók keltek színes életre pillanatok alatt. Bábszínházzal is készültek a gyermekek nyelvén értők, együtt neveltünk és tapsoltuk őket vissza. Volt éjszakai túra tervezés a legaprólékosabb részletekig és szalonnasütés előkészítés, de ezeket a programokat aztán egy kiadósabb eső jövő évre halasztotta. Együtt vártunk a zsíros kenyérré, paprikára, hagymára, gulyáslevesre, brassóira, várakozás közben nagyokat neveltünk, majd áhítattal imádkoztunk. Együtt pusztítottunk el finom házi süteményeket, friss gyümölcsöket. Együtt énekeltünk egy szép este és köszöntöttük a közösség dalos szónokát születésnapján.

A közös beszélgetés Zsolt atyával megerősített minket, kitüntetve éreztük magunkat jelenlététől. Egy délelőttre más minőségben is jelen lehettünk, nemcsak apaként, anyaként vagy kuktaként. Megnyíltunk életünk aprócseprő dolgain kívül fájdalomainkról és gondjainkról is egymásnak a fűvön ülve, a lépcsőn kucorogva, a pálya szélén állva, a zuhanyozóban fogmosás közben, mosogatás alatt a végtelennek tűnő szennyessel küzdve, sokszor ismeretleneknek is. Bámultuk mások erejét, ahogy pelenkázta, szoptattak, öltöztettek, kialvatlanul is, gyűrötten is. Csodáltuk, akik pár nélkül is köztünk vannak, erősebbek az erősebbeknél is. Bízunk egymásban, mert éreztük a jó Isten körül ölelő szeretetét, amely a völgyre szállt a tábor idejére. Különleges, felemelő érzés volt együtt tölteni a pár napot, köszönet mindenkinek, aki tett érte, hogy létrejöhessen!

Páll Melinda

HELYREIGAZÍTÁS

Augusztusi számunk első oldalán lévő cikkben idéztünk egy teológiai téves szóhasználatot, miszerint Nagyboldogasszonykor Szűz Mária "mennybemenetelét" ünnepeljük. Az idézett szó használata azért helytelen, mert Mária, mint teremtmény, önmagától képtelen lett volna a mennybe menni. Szent Fia vette fel őt oda maga mellé, és koronázta meg, ahogyan az a cikk további mondataiban már helyesen szerepel. A pontos kifejezés tehát: Mária "mennyebevétele". A pontatlan szóhasználat idézéséért elnézést kérünk.

A szerkesztők

„Aki énekel, az kétszeresen imádkozik”

Egyházközségünkben tavaly őszi óta működik kórus. Helyesbíténék, újra működik kórus. Ennek az egyházközségnek ugyanis többször is volt énekkara, mert hála Istennek a szent zene iránti szeretet mindig mozgatta az embereket. De most nem szeretnék túl messzire visszakanyarodni, csak a 2008-as iskolakezdésre, amikor Zsolt atya felkérésére újrászerveztük ezt a közösséget. Igen, hangsúlyozni szeretném, hogy ez egy közösség, amely templomi kórusról lévén szó abból a célból alakult, hogy a liturgia szebbé tételét szolgálja. Ezt tapasztalhatták is a testvérek, hogy az elmúlt egy év alatt minden nagyobb ünnepet igyekeztünk színesíteni szolgálatunkkal. Sokszínűségünket a választott művek is mutatják: a sajnos méltatlanul háttérbe szoruló gregorián kincseinktől kezdve a XX. századi klasszikusokon át sokféle zenével szolgáltuk különböző ünnepeken az Urat. Szeretnénk az Éneklő egyház énekeskönyvben fellelhető egyházi zenét újjáéleszteni, de ha tagjaink létszáma lehetővé teszi, akkor újabb többszólamú remekműveket is megszólaltatni.

Általában egy közösséget hasonló életállapotban lévő vagy azonos korosztályhoz tartozó emberek alkotnak. A kórus érdekessége, hogy itt a kamaszkorú fiataloktól a nyugdíjasokig mindenféle korosztály képviselteti magát. Ez azért működik mégis, mert a közös cél tartja össze a közösséget, amely nemtől és kortól független.

Számomra nagy élményt jelent az, hogy egy maroknyi ember miként képes ilyen összhangban lenni. Ez a „maroknyi” kifejezés nem túlzás, itt valóban 10-15 ember elképesztő munkájáról van szó: időt és fáradságot nem kímélve jönnek este vagy vasárnap kora reggel a próbákra azzal a vágyal, hogy valami szépet hozzanak létre, amely másokat – vagy épp minket – közelebb juttathat Istenhez. Reméljük, hogy ez tényleg sikerült is. Itt szeretném megköszönni tagjaink és orgonistáink áldozatos munkáját, amelyre a jövőben is számítunk.

Az új tanév kezdetén új lendülettel és újabb tervekkel állunk neki a kóruspróbáknak, amelyhez lelkes és elkötelezett tagokat is várunk szeretettel. Bátorítanánk azokat is, akik szerénységből nem mernek közelebb jönni: a kórus főleg amatőr énekesekből áll, akiknek munkáját segíti néhány hivatásos zenész is. Akik egyetértenek a fentebb említett céljainkkal és kellő elszántságot éreznek magukban, azok jelentkezését várjuk szerdánként este 7 órától a Szent Imre közösségi teremben.

Helembai Erzsébet

ÉLŐ IGE

„Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem.” Gal 2,20

SOROMPÓNÁL VÁRAKOZVA

Vasárnap délelőtt egy keresztelő után sietve indultunk Veresről Püspökhatvanba, a Szt. Lőrinc templombúcsú ünnepére. Nagyon ki volt számítva az idő, kétséges volt, hogy időben odaérünk-e. Talán néhány perccel a szentmisekezdés előtt ott leszünk, ha tudunk a szokásos tempóval haladni – nyugtattuk magunkat. Jó félúton egy leeresztett sorompó állta el az utat. Ez aztán végképp rosszkor jött. Nem örültünk neki. Hosszú percek teltek el mire megérkezett és áthaladt előttünk a vonatszerelvény, de a sorompó sajnos továbbra is leeresztve maradt. Egy perc... két perc... három perc... és még mindig csak ácsorgunk a sorompónál megrekedve. A Nap forrón süt be a szélvédőn, és már biztos, hogy elkésünk. Éreztem magamon és a család többi tagján, hogy egyre türelmetlenebbé válunk és kezd rajtunk eluralkodni egy bosszús hangulat. Ugyanakkor éreztem a késztetést, hogy „ki kellene lépni” ebből. Ma Úr napja van, az Úrnak szentelt napunk. Ma végképp nem akarok háborogó, forrongó lelkülettel a szentmisére „beesni”. Imádkozni fogok – döntöttem. Elkezdtem imádkozni a világosság rózsafüzér ötödik tizedét: „Aki az Eucharisziában nekünk adta önmagát.” Félhangosan imádkoztam, hogy ha akarnak, bekapcsolódhassanak a többiek is, vagy csendben figyeljenek az imára. Mikor a tized felénél felemelkedett a sorompó, már valahogy nem is volt olyan fontos az, hogy idáig álltunk, és most el tudunk indulni. A szívem addigra már megtelt Isten szeretetével. Öröm volt bennem és hála Jézus ajándékáért, az Eucharisziáért, amelyet hamarosan magamhoz vehetek a szentmisén. Boldogan, hálás szívvel mondtam tovább és fejeztem be menet közben a tizedet. Azért is öröm volt bennem, mert megtapasztaltam, hogy bármi történjék is körülöttem, az ima mindig az enyém marad. Mert bennem lakik Isten Lelke - akit a keresztségben megkaptam - és vele és általa mindig szólhatok az Atyához, hálát adhatok, dicsőíthetem őt, és ezt nem veheti el tőlem semmi és senki. Nem jött be a gonosz léleknek, amit tervezett. Nem adtam át magam a bosszankodásnak, hanem helyette a „szentmise lelkülete” már a sorompónál feléledt bennem, Isten Lelkének műve által... Istennek legyen hála érte!

Lukács Péter

SZERETETSZOLGÁLAT

„Velem tettétek” Mt 25, 40

KÖSZÖNET

Hálás köszönet annak a testvérünknek, aki az elmúlt számban közzétett kérésünkre, elvállalta idős testvérünk szállítását vasárnaponként!

MEGHÍVÓ

Kedves Testvérek! Január 10-én, amikor Zsolt atya megkeresztelte Peti fiunkat az inkubátorban, bár telve voltunk aggodalommal, mégis boldogság töltötte el a szívünket. Tudtuk, hogy bárhogy is alakul Peti földi élete, az Úr megsegíti őt. Köszönettel és hálás szívvel gondolunk vissza arra, hogy milyen sokan hordoztatok minket imáitokban. Most, 8 hónappal később szeretnénk, ha velünk tartanátok, hogy együtt ünnepelhessük az Úr dicsőségét.

Szeretettel meghívunk titeket, a keresztlőt kiegészítő hálaadó szentmisére az erdőkertesi római katolikus templomba, szeptember 20-án 11 órakor.
Rákóczi család: Ilonka, Bálint és Peti

FELAJÁNLÁS

✧ Irodai munkát végző férfi - kikapcsolódásként, szükséges testmozgás gyanánt - szívesen összehasogatná idős testvérek téli tüzelőjét. Akinek szüksége lenne ilyen segítségre, kérjük, jelezze Kovács Zsuzsának a 30/443-6639 számon.

Aki a plébánia hívei felé intézett kérést vagy felajánlást szeretne közzétenni ebben a rovatban, kérjük, jelezze Lukács Péter diakónusnak a 30/474-4549 számon.

SZENTSÉGIMÁDÁS

Varga László atya 2004-ben megfogalmazott egy könyvnyi gondolatot azokból a tapasztalatokból, amit neki jelentett a **szentségimádás**. Ezekből szeretnénk részleteket közreadni azoknak, akik már gyakorolják ezt, vagy vágyakoznak az Élet forrása után.

Egy felismerés

Semmi sem hihetlenebb számunkra, mint az, hogy Isten mindent személyesen átél velünk kapcsolatban, minden „idegszálával” ránk figyel, és a keresztségünk óta életünk Őáltala, Ővele és Őbenne zajlik. Egyházunk és annak tagjai, a hit, a remény és a szeretet krízisét élik!

A hit krízise: „Íme, hitünk szent titka” – a megtapasztalásainkat, érzéseinket, tudásunkat fölébe helyezzük Isten szavának, a kinyilatkoztatásnak. A hit valóságát akarjuk kontrollálni a psziché valóságával és nem fordítva, a psziché valóságát a Szentlélek valósága által. Képtelenek vagyunk Jézus ígéreteit elhinni, a „veletek vagyok minden nap” és a „nélkülem semmit sem tehettek” örömhírét jelenvalóvá tenni kudarcaink, sikertelenségeink bajainak közepette. Lehetetlennek tűnik számunkra az elérkezett Isten országát, Jézus Krisztusban való életünket és az Ő bennünk való létét összekapcsolni azzal, amit éppen átélünk vagy megtapasztalunk...

A remény krízise: „mi pedig azt reméltük, hogy...” Anyyira el vagyunk foglalva dolgainkkal, lelki-fizikai állapotunkkal, hogy szem elől vesszítjük az üdvösséget és az örök életet. Lázasan őrizgetjük álmainkat, illúzióinkat és ideológiánkat. Beleragadunk terveink megvalósításába, és amikor nem az történik, amit reméltünk - akár a legapróbb dologban is – hisztisek, depressziósok vagy agresszívek leszünk.

A szeretet krízise: „ha itt lettél volna... akkor...” Beképzeltük magunknak, hogy Istennek meg kell valósítania azt, amit mi gondolunk magunkról, családjunkról, egyházunkról, társadalmunkról, mert különben nem is szeret és nem is Ő a Szeretet. Amikor ez a gyanú igazolódni látszik, akkor vitázunk, panaszkodunk, s végül abbahagyjuk az imát.

Szeretettel várunk mindenkit a hét minden napján reggel; valamint hétfőn és csütörtökön este; első pénteken pedig az egész délután tartó szentségimádásokra! Ha valaki szeretné megosztani a szentségimádások által megtapasztalt kegyelmeket, kérjük, juttassa el írását a szerkesztőknek!

FELELŐSSÉGÜNK A TEREMTETT VILÁGÉRT

„Minden általa és érte teremtetett...” (Köl 1,16)

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körlevele a teremtett világ védelméről

21. Sokáig abban a tévhitben ringattuk magunkat, hogy a környezeti problémák oka a nem megfelelő technológiák alkalmazása, és a technika fejlődése majd automatikusan megoldja valamennyi gondunkat. Ez a technológiai optimizmus ma már nem tartható. Természetesen ki kell használni az új, alternatív, környezetkímélő technológiákban rejlő valamennyi lehetőséget, azonban nem hihetjük, hogy ez önmagában alkalmas lesz a válság megoldására. Annak okai ugyanis sokkal mélyebben húzódnak.

22. Egész gazdasági berendezkedésünk a korlátlan növekedésen és az ezt megteremtő kíméletlen piaci versenyen alapul. A növekedési kényszer egy véges térben, amilyen a Föld is, óhatatlanul problémákhoz vezet. Mivel a gazdasági, pénzügyi logika diktálja a politikai döntéseket és gyakran társadalmi értékítéleteinket is, ezért hajlamosak vagyunk eltekinteni a gazdasági növekedés azon közvetett költségeitől, amelyek más területeken, a természeti környezetben vagy a szociális szektorban hosszú távon jelentkeznek. A globalizáció folyamatával ezek a hatások felerősödnek. Ez a fejlődési út azonban hiába növeli ideális esetben a nemzeti összterméket, az állampolgárok számára számos esetben az életminőség romlását, a társadalmi kohézió csökkenését, a vagyoni különbségek növekedését, a hozzáférhető közszolgáltatások minőségének kettészakadását, a törvény előtti egyenlőség gyengülését és a szolidaritás elvének elhomályosulását jelenti, ami a természeti környezet pusztulását is magával hozza.

23. Ha nem tudunk változtatni életfelfogásunkon és életformánkon, akkor mi magunk is ennek a globális válságnak az okai vagyunk. Túl sok erőforrást használunk el, és túl sok szennyezést bocsátunk ki annak érdekében, hogy az anyagi javak gyarapításának kétes örömeit megszerezzük magunknak. Egyre nő *ökológiai lábnyomunk*, vagyis az a produktív földterület, amelyre az általunk elfogyasztott, elhasznált dolgok előállításához és a képződő szennyezés elnyeléséhez szükség van. A Föld méreteinél fogva azt hihetjük, hogy hatalmas területek állnak rendelkezésünkre ahhoz, hogy élelmünket, ruházatunkat, lakásunkat, különböző fogyasztási javainkat, az elhasznált energiát előállítsuk, és ugyanezek a területek a kibocsátott

szennyezést is elnyeljük. Ez azonban nincs így. Ma minden ember csupán 1,8 hektáryi (100 × 180 m) területtel rendelkezik milderre a bolygó szárazföldi felszínéből (az örök jéggel borított területeket és a nagy sivatagokat leszámítva). Ennél közel negyedével többet, mintegy 2,2 hektárt használunk fejenként, azaz jelenlegi fogyasztási szintünk fenntartásához a Földnél negyedével nagyobb bolygóra lenne szükségünk. Belátható, hogy ez a helyzet hosszú távon nem tartható fenn.

Akik már most szeretnék elolvasni a körlevelet teljes terjedelmében, megtalálják azt a <http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=209> honlapon.

Tanúságtétel a környezettudatosságomról

Nem szeretem az Auchan-t, több okból sem. Például azért, mert a kommersz külföldi árut olcsóbban adja, mint a magyar termelőket, így francia létére a magyarok földjén a magyarok kárára gazdagodik meg. Aztán azért sem, mert személyes tapasztalatom alapján bizony előfordult náluk az áru szavatossági idejének átcímkezése, azaz lejárt élelmiszer értékesítése, továbbá a kiírt kedvezmény meg nem adása...stb. Ennyit előljáróban azért, hogy senki se vádolhasson elfogultsággal irántuk.

Most azonban jót akarok írni róluk. Ennek a cégnek a segítségével váltam a hulladékgyűjtésben még környezettudatosabbá. A használt elemeket már eddig is az iskolákban elhelyezett tárolókba dobtam. A mérgező hulladékot (pl. akkumulátor) a benzinkutakhoz vittem. A lejárt gyógyszereket vissza a patikába. A szelektív hulladékgyűjtés azonban mostanáig nem tudott megérinteni. Válogassam szét, mikor az én 1 fős háztartásomban alig keletkezik szemét? Elnéztem a szelektív hulladékgyűjtő kukákat váci káplán koromban, ill. – zsákokat itt Veresen, de nem éreztem a magaménak.

Mígnem bevezették a bolti italok „környezetvédelmi betétdíját” (5 Ft/palack, doboz, stb.). Ennek örültem, mondván: na végre, nemcsak a monopol csomagolócégek hihetetlen profitját, hanem a környezetvédelmet is szolgálja valami. Inkább kifizetem ezt az 5 Ft-ot, ha ez az adott hulladék céltudatos megsemmisítésének az ára. (Persze lehet, hogy ez naivitás, hiszen a lobbyérdekek mérhetetlen pénzeket mozgatnak meg.) De azért adjunk neki esélyt – mondtam – hátha most...

Csattanó: az Auchanban jártamban vissza akartam vinni a betétdíjas üvegeket. Ez sikerült is, de a másik ablaknál nagyjából a következő

tartalmú feliratot találtam: Az Auchan a termékek áraiba nem építi bele az 5 Ft-os környezetvédelmi betétdíjat. Ehelyett tételenként külön számlázza a blokkon. Majd a blokk ellenében a kiürült, és „tisztá 1., nem betétdíjas üvegeket, 2., műanyag PET palackokat (összepréselve), 3., alumínium vagy fém italos dobozokat (összepréselve), és 4., Tetrapack üdítős dobozokat” visszaveszi, és a darabonként 5 Ft-os környezetvédelmi díjat vásárlási utalvány formájában visszatéríti.

Ez volt számomra a fordulópont: azóta ezeket külön gyűjtöm. Ugyanis most már van rá motivációm: visszakapom az 5 Ft-ot. Csak ennyi kellett hozzá, és rögtön elkezdtem „környezettudatosabban gondolkodni”. ☺

Sőt, azóta szintén külön gyűjtöm, és oda viszem az elhasznált fényforrásokat is abba a gyűjtődobozba, amit már jó pár hónapja ott látok kitéve, de eddig messziről elkerültem.

Engem nem zavar, ha ezzel az Auchan is jól jár, mert az így kapott vásárlási utalványt csak náluk lehet felhasználni. A lényeg, hogy a környezetem, a Jóisten által teremtett világ is tisztább marad így. Az ötletüket pedagógiai szempontból kiválónak tartom: talán nemcsak engem volt könnyebb a pénztárcámon keresztül megfogni. Remélem, ezáltal annyira belém ivódik ez a mentalitás, hogy a későbbiekben már az 5 Ft vissza nem térítése esetén is szelektíven fogom gyűjteni a hulladékot.

Szégyen, hogy csak ilyen profán okból, de örülök, hogy most már végre én is teszek valamit a környezetem védelméért. Balázs atya

Gondolatok a bálványokról

Az ember élete során sokszor találkozik az egész életére kiható egzisztenciális kérdésekkel. Egy ilyen kérdés: Mi az első és legfontosabb dolog az életemben? Mi az, ami mindenek felett áll és életem is odaadnám érte? A keresztény ember számára egyértelmű kell legyen a válasz. Isten az első az életemben. Ugyan egyértelmű a válasz, mégis a mai világunkban nehéz megvalósítani, hogy ne bálványoknak éljünk és ellenálljunk a földi kísértéseknek.

A Bibliában olvashatjuk az aranyborjú történetét (Kiv 32), ahol a nép, amely kivezettetett Egyiptom földjéről aranybálványt készített Mózes távollétében. Mai világunkban is bálványokat készítünk magunknak, amelyek kézzelfoghatóbbak, mint az Istenben való hit, hiszen világi és anyagi dolgok. Lehet bálvány a pénz, hírnév, szerelem, egészség, szépség, amelyek egész életünket alapvetően

befolyásolják, de adott esetben a televízió, számítógép, internet, játékszenvedély függősége is hasonlóan lehet börtön.

Kérdezhetjük, hogy miért alkotunk bálványokat. Az emberbe beleteremtett Isten és életcél keresés miatt. Céltalanul nem lehet élni, ezért van szükségünk Istenre, hogy ő legyen a cél. Akik nem az egy, igaz Istenben hisznek, anyagi, földi dolgokat bálványoznak, emelnek isteni szintre. Az aranyborjú történetében kézzel fogható bálványt emelt a nép, de azok is bálványimádók akik valamilyen értéket előbbre helyeznek Istennél. Az első parancsolat figyelmeztet arra, hogy az igaz Istent imádjuk és ne a bálványokat.

Sokszor idézett mondás: a pénz hatalom. Földi életünk egy vagyonhordozó eszköze, ezért is könnyen túlértékelhetjük, hitünk és Isten elé helyezhetjük. Bizton állítható, hogy a legtipikusabb bálványok között van, de talán a legtöbben a pénz bálványozásának börtönében vergődnek. A pénz túlértékelésének oka, hogy földi világunkban sok pénzért szinte mindent meg lehet venni, még álmokat is. A Karthágó együttes A pénz című számában is megjelenik ez a gondolat. „Pénzért mindent megtehetsz, Érzéseket megvehetsz, De pénztől boldog nem lehetsz, Hiába szeretnéd.”

A pénz hatalom és sokszor kapcsolódik a hírnévvel is, de nem feltétlenül. Fogalmazhatunk máshogy is, másokban való figyelem- és tiszteletkeltés. Ennek oka titkon a gyenge önbecsülésben keresendő, a természetes önbizalom hiányában. Sajnos a történet végkimenetele általában súlyos depresszió, ha az illető nem éri el az eredményét, valamint esetenként öngyilkosság.

Az élő ember érző szív. Nem véletlen, hogy sokszor hevesebb érzelmeinknek élünk, melyek a fizikai tapasztalás útján könnyebben válhatnak erősebbé, mint az Istenbe vetett hit. Tipikus jelenség a szerelem bálványozása, mind az érzés, mind a szeretett alany bálványként imádása. Igaz, hogy a barátunkat, barátnőnket, férjünket, feleségünket feltétel nélkül kell szeretnünk, de akkor is csak második lehet az életünkben, mert az első hely Istené.

A Földön élünk az élővilágban, emberek között, az egészség és a földi élet is lehet bálványimádásunk forrása. Napjainkban a „bio korban” könnyen eshetünk a médiában sugárzott egészséges életmód csapdájába. A túlzott egészséges életmódnak való teljes önátadás is lehet bálványimádás, átvitt értelemben a földi életünk bálványozása. Nem világi életünkre kell berendezkednünk. Jelen életünk előkészítése az örök életnek, így a halált is átértelmezhetjük,

az új élet, az igazi, örök élet kezdetévé. Ha így szemléljük a halál fogalmát életünkben is feldolgozhatóbbá válik szeretteink elvesztése. Életünkben nagyon sok cselekvés van, ami elvonhatja az Istenre szánt időt, az ima, mélyebb elmélkedések, a Szentírás olvasása, szentségimádás, miselátogatás idejét. Elektronikai fellegvárban élünk, ahol a televízió, számítógép, internet, videójátékok sokszor kecsgetőbbek, mint az Úrral együtt töltött idő.

Félreértés ne essék, a szerelem érzelmessége, az egészségre való törekvés, az életünk védelme nem bűnös tett, de nem szabad elfelednünk a mértékletességet. Ne váljunk cselekvéseink rabjává. Viszont ne ismerjünk mértéket hitben és szeretetben. Pazaroljuk szeretetünket, mert ezáltal közelebb kerülünk Krisztushoz! Ha megérzi az ember Isten szeretetét és a vele való mély kapcsolat ajándékát, soha nem akarja elengedni. Tehát ne éljük hamis bálványoknak életünk, Jézus követése és az örök élet legyen életünk célja. Végül Jézus egyik példabeszédéből idézek. „Aki meg akarja találni életét elveszíti, aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja.” (Mt 10,39).

Hlinka József

Méltóság és felelősség az ünnepen

„Menjetez ti is a szőlőmbe!” – ezek a szavak az 1987-es püspöki szinóduson lelki értelemben újra felcsendültek – írja II. János Pál pápa *Christifideles laici* kezdetű körlevelében. Az új helyzet a világi hívők tevékenységét manapság egészen sajátos módon megköveteli mind az egyház, mind a kultúra, mind a társadalom terén. Bár az érdektelenség mindig helytelen volt, most még nagyobb hiba lenne, mint valaha bármikor. Senki sem maradhat tétlen!

A liturgia szó eredetileg nyilvános művet, a nép részéről, illetve a nép javára végzett szolgálatot jelentett. A keresztény hagyományban azt akarja jelenteni, hogy Isten népe részt vesz Isten művében. A liturgiában Krisztus, a mi Megváltónk és Főpapunk folytatja egyházában, egyházával és egyháza által megváltásunk művét. A liturgia Krisztus műve, de egyben egyházának tevékenysége is. A liturgia megvalósítja és kinyilvánítja az egyházat mint az Istennel és az emberekkel Krisztus által megvalósult közösség látható jelét. A híveket elkötelezi a közösség új életében. Magában foglalja mindenki tudatos, tevékeny és gyümölcsöző részvételét.

A Szentlélek fölkeni a megkereszteltet, rányomja eltörölhetetlen pecsétjét (2Kor 1,21-22) és lelki templommá teszi. Amikor a Szentlélek

az egyház közösségének a különböző szolgálatokat átadja, azokat számos ajándékkal és sajátos indítással is gazdagítja. Ezek a karizmák. A Lélek megnyilvánulásait mindenki azért kapja, hogy használjon vele. (vö. 1Kor 12,7-10)

Mindenki olyan szolgálatot végezzen tehát, amely különösképpen sajátja, amire Isten Lelke indítja. Vannak „látványosabb” és „kevésbé látványos” karizmák. Ezek azonban nem a fontosság vagy az életszentség „mérőeszközei”, hanem a szolgálatok különbözőségének jelei. Az, aki nem él a neki juttatott karizmával, rombolja a keresztény közösséget.

Ezeket a karizmákat tehát – akár rendkívüliek, akár „alázatosak” – a Szentlélek kegyelme – illetőleg közvetlenül vagy közvetve maga a Szentlélek – rendeli az egyház hasznára, amennyiben annak építésére, az emberek javára és a világ ínségének megszüntetésére irányulnak.

Továbbá a világi hívők részesei Krisztus papi, prófétai és királyi tisztének, ezért aktív szerepük van az egyház életében és működésében. Az egyház közösségein belül annyira szükséges az ő munkájuk, hogy nélküle a legtöbb esetben nem lehet teljesen eredményes a lelkipásztorok apostolkodása.

A zsinat tanítása szerint a segédkezők valódi liturgikus szolgálatot végeznek. A **lektor** sajátos feladata a könyv körül van, és tiszte a nép részvételének segítsége a liturgiában. Az **akolitus** hivatása az, hogy gondját viselje az oltárszolgálatnak, segédkezzék a papnak és a diakónusnak. Amit Krisztus oltáránál végeznek, az az egyház közössége, élettevékenysége.

(Részletek Gáspár István atyának Az állatnak csak hétköznapjai vannak, az embernek ünnepei is címmel a Romániai Magyar Pax Romana 1999-es tanulmányi találkozásán elhangzott előadásának szerkesztett változatából.)

Szeptember 26-án, szombaton 18 órakor Vácon a Székesegyházban Beer Miklós püspök atya két-két testvérünket lektorra, illetve akolitusra avatja. Legyen ez az avatás az egész közösség ünnepe, hiszen ők az egész közösség szolgálatát vállalják. Ezért szeretettel várunk mindenkit a lektor- és akolitus avatásra. Igény esetén autóbust is indítunk, ezért kérjük, hogy aki szeretne részt venni az avatási szertartáson, de a közlekedés nehézséget jelent számára, iratkozzon fel a sekrestyében szeptember 20-ig. Az újonnan avatottakért a hálaadó szentmisét szeptember 27-én 9.30-kor mutatjuk be.

Emberi történetek IV.

Szakítva a „hagyománnyal”, ebben a részben nem a stopposaimról írok. Ezúttal az én jótevőimről mondok el egy történetet.

Egy téli estén betegen indultam haza Tolnáról. Már két napja magas lázam volt, a torkom is iszonyúan fáj, enni sem tudtam, inni is alig. Ezen a hétvégén nem én kényeztettem Anyukámat, hanem ő ápolt engem. Vasárnap estére valamelyest lement a lázam, de még mindig elég gyenge voltam, a torkom még mindig nagyon fáj, de ideje volt elindulni.

Édesanyám aggódva búcsúzott el tőlem. Félt, hogy a hosszú úton rosszul leszek, baj történik velem. Megígértem, hogy félúton megállok, iszom egy teát vagy kapucsínót, és kis pihenő után megyek tovább.

Tudtam, hogy nehéz utazás lesz, ezért a szokásosnál is buzgóbban imádkoztam indulás előtt.

Az első ötven kilométer még viszonylag simán ment. Aztán egyre fáradtabb lettem, éreztem, hogy megint megy fel a lázam. Ólmok húzták a karjaimat, vállaimat. Szemem káprázott, már alig láttam az utat, minden szembejövő autó fénye elvakított.

- Kitartás – gondoltam, - hiszen mindjárt félúton leszek, akkor megállok. Ismerek egy elég rendes, szolid éttermet az út mellett, oda majd betérek.

- Itt is van! De miért van sötét?

Elkeseredve vettem tudomásul, hogy a kiszemelt hely zárva van.

- Nem bírok ki még majd' száz kilométert! – gondoltam. – Mit tegyek? Más helyet nem ismerek erre, meg már elég késő is van, a legtöbb hely bezárt már egy ilyen kis vidéki településen.

Elcsigázva továbbhajtottam. Lüktetett a fejem, égett a szemem, nyelni már szinte egyáltalán nem tudtam – igaz, nem is volt mit. Csak szorítottam a kormányt, mereven néztem az utat és kemény hatvannal „száguldottam” – ez volt ugyanis az a sebesség, amelynek még valamennyire ura voltam ebben az állapotban. És akkor felcsillant egy reménysugár! Helyesebben egy éjjel-nappal nyitva tartó út menti kamionos bisztró neonreklámja.

Lepusztult faház, sivár környék, hepehupás, kátyús parkoló. Nem túl biztató kép! Néhány kamion és egy-két személyautó állt az épület előtt.

- Egy életem, egy halálom, én ide bizony bemegyek – mondtam volna, ha népmese-mondó hangulatban lettem volna. Így inkább csak szó nélkül bevánszorogtam az említett helyre.

Bent meleg és füst fogadott. Meg fél tucat marcona külsejű, sokat megélt férfi, akik csodálkozva néztek a belépőre. Odatámolyogtam a pulthoz.

- Jó estét – nyögtem ki nagy nehezen, mert már a beszéd is fájt.

- Jó estét! Mit tetszik kérni? – kérdezte egy barátságos, jóképű fiatalember a pult mögött.

- Egy életmentő kapucsínót – leheltem.

- Porból vagy főzött kávéból?

Ezen a kérdésen úgy megdöbbenem, hogy alig tudtam válaszolni. Ezen a világvégén lévő, kopott helyen fel sem tétéleztem, hogy igazi kávéból kaphatok kapucsínót.

- Kávéból kérem.

- Fahéjat vagy kakaót szórjak rá?

Ez már több volt annál, mint amit el lehet hinni, vagy fel lehet fogni.

- Kakaót – rebegtem, mert akkor már majdnem elsírtam magam.

Nem csak a fáradtságtól, betegségtől, hanem a meghatottságtól is.

Leültem a pult előtt egy kis asztalhoz és kavargattam a szabályos üveg kapucsínós pohárban pompázó italt, amely olyan volt, mintha egy gasztronómiai magazin fotójához készült volna.

Habos volt, gyönyörű tejszínhabbal, tetején kakaóporral, kistányéron, szalvétával, hosszúnyelű kiskanállal.

Mintha álmodnék! De az ital valódi volt, finom, „életmentő”.

Közben körülnéztem. A belépéskor még marconáknak látszó férfiak békésen iszogatták kávéjukat, kólájukat, teájukat. Az egyik asztalnál sakkoztak, a másiknál egy számomra ismeretlen táblás játékot játszottak és valamilyen balkáni nyelven beszélgettek. Útközben megpihenő kamionosok voltak. Mikor kicsit jobban lettem, pár szót beszélgettem a nem is tudom, kinek vagy minek titulálható fiatalemberrel. Büfés? Pultos? Kocsmáros?

Nekem csak a Jótevőm. Több mint két évtizede járok erre, de még egyszer sem álltam meg. Milyen kár, hogy csak most tapasztalhattam meg, hogy a tisztesség, emberség, vendégszeretet nem csak a „puccos” helyeken keresendő! Sőt, talán elsősorban nem is ott keresendő!

Utam hátralévő része már kicsit könnyebb volt. Nem csak a rövid pihenő miatt, hanem attól a jóleső érzéstől is, hogy, lám, még akadnak jó emberek, akik a fáradt, megviselt utast igazi együttérzéssel, figyelmességgel tudják kiszolgálni. K. Ilona

PROGRAMAJÁNLÓ

Félszáz festmény egy boldog művésztől - Molnár-C. Pál kiállítás Veresegyházon

A huszadik század egyik legsokoldalúbb magyar képzőművészenek műveit és életútját bemutató kiállítás nyílt szeptember 11-én Veresegyházon, a Szabadidős és Gazdasági Innovációs Központban. Az idén 125 éve született Molnár-C. Pál festményei október 5-ig lesznek kiállítva az Udvarház Galériában.

Molnár-C. Pál a magyar képzőművészet huszadik századi történetének egyik legnépszerűbb festője változatosan gazdag életművet hagyott az utókorra. „Egy boldog művész üzenete” című, most nyíló kiállítás anyaga a művész sokoldalúságát kívánja megismertetni a közönséggel.

Jezsuita Cafe - Szeptember 13-20.

Különleges és rendkívüli, mint egy 100 éves születésnap...hisz konkrétan erről is van szó! A magyar jezsuiták ezen a héten ünneplik önállóságuk 100. évfordulóját.

Egy héten át a párbeszédre természetüktől fogva is hajlamos jezsuiták, még tágabbra tárják kapuikat, hogy olyan emberekkel ismerkedhessenek meg, és olyan emberekkel ismertethessék meg a jezsuita rendet, akik eddig még nem kerülhettek közelebb hozzájuk, az ismerős barátokkal pedig még szorosabbá fűzhessék kapcsolatukat! Lesz két kávézó, imasuli, közéleti udvar, gopell mise, utcafeszt, bemutatkoznak a jezsuita nők, lesz utcai lelkipraktikum, könyvvásár, Bogár fesztivál, hangverseny-kamarazene, VALÓDI jezsuiták előadásai, színház, pszichológia, kiállítás...

Helyszínek: Párbeszéd Háza – Budapest, VIII. ker. Horánszky u. 20;

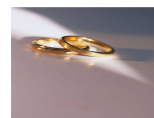
Jézus Szíve Templom – Budapest, VIII. ker. Mária u.

További részletes információ: www.jezsuita.hu

Esküvőre készülnek

Szeptember 19. 15.30

Farkas János - Kolláth Kinga

ESEMÉNYNAPTÁR

- Szeptember 26.** 9 órakor első áldozási próba,
10 órától szentgyónás
18 órakor Vácon a székesegyházban lektor- és
akolitus avatás
- Szeptember 27.** 9.30 hálaadó szentmise az újonnan avatott
lektorokért és akolitusokért
- Október 3.** Egyházközségi zarándoklat Máriabesnyőre
(részletek a 3. oldalon)
- Október 4.** 9.30 gyerekmise
Ez a nagymise szokásos rendjében csak annyi változást jelent, hogy
a szentbeszéd egy része a gyerekekhez fog szólni és a gyerekek
részt fognak venni különböző szentmise szolgálatokban.
- Október 11.** 9.30 : Elsőáldozás

HITTANÓRÁK RENDJE

Csoport	Hely	Időpont	Hitoktató
Óvoda			
	Lévai úti	szerda 10.30	Varga Lívია
	1-3. sz.	csütörtök 10.30	Lugosi Margit
	Széchenyi téri	péntek 10.30	Harcos Györgyné
	Liget	péntek 11 óra	Illésfalvi Péterné
Iskola			
1. osztály	048 terem	csütörtök 12 óra	Lugosi Margit
2. osztály	048 terem	csütörtök 13 óra	Lugosi Margit
3. osztály	118/B terem	hétfő 13 óra	Balázs atya
4. osztály	118/B terem	csütörtök 13 óra	Jácinta nővér
5. osztály	017. terem	hétfő 13 óra	Varga Lívია
6. osztály	017. terem	hétfő 14 óra	Varga Lívია
7. osztály	017. terem	péntek 14 óra	Varga Lívია
8. osztály + Ifjúsági Közösség	Plébánia Szt. Imre terem	péntek 19.30	Balázs atya

SZENTMISÉK TEMPLOMUNKBAN

Hétköznap18.30
Hétfő szentségimádás19.00
Csütörtök szentségimádás 19.00
Szombat08.00
Vasárnap..... 08.00; 09.30; 18.00

Reggeli szentségimádás hétfőtől
csütörtökig 6.00; pénteken 5.00
órától, hétvégén 6.30-7.30-ig
(zsoltosma 6:30-tól)

Gyónási lehetőség minden mise előtti 15
percben, illetve előre megbeszélte
időpontban a plébánián is van gyónatás.

Görög katolikus misék: minden
hónap 1., 3. és 5. vasárnapján 11.30

SZENTMISÉK ERDŐKERTESÉN

Szombat18.00
Vasárnap.....11.00

SZENTMISE ŐRSZENTMIKLÓSON

Vasárnap.....9.30

SZENTMISE VÁCBOTTYÁNBAN

Vasárnap.....11.00

KÖZÖSSÉGEINK

Ifjúsági közösség: péntek 19:30

Családos közösség: minden hónap
első szombat 17.30

Felnőtt közösség: minden szerda 19.00

Kalász közösség: minden hónap
második vasárnap délután

Szent Antal imaközösség: minden
hónap 13-án 17.30

Szent Anna Bibliakör: hétfő 10.00

Hit és Fény: újságban hirdetett időpont

Gitáros kórus: minden vasárnap 16.30

Karitás: minden hónap második
csütörtök 17.00

Útkeresők: minden kedd 19.00

Dicsőítő csoport: kéthetente szerdán
19.00

Rózsafüzér társulatok: minden hónap
első vasárnapja

Missziós Imaközösség: minden hónap
első vasárnap 16.00

Életige kör minden hónap 1. csütörtök
19 óra

Baba-mama minden csütörtök 10-12-ig

HIVATALI ÜGYEK

Bejelentkezni a keresztlőre a kívánt időpont előtt legalább 1 hónappal
szükséges (a baba születésének várható időpontja előtt is el lehet intézni).
Bejelentkezés Lukács Péter állandó diakónusnál a 06-30-474-4549-es
telefonszámon.

Bejelentkezés az esküvőre minden év **március 1-ig**, Molnár Zsolt plébános
úrnál. Ha kérdése van, az 589-540-es vagy a 06-20-9104-509-es
telefonszámon lehet felvilágosítást kérni.

**Plébániai irodaügyelet a Szent Pio Otthonban munkanapokon 8-tól 15
óraig.**

Szent Pio Otthon könyvtárának nyitvatartása:

Minden hó első és második vasárnapján: 16.00-17.00-ig. Egyéb időpontban
előzetes megbeszélés szerint.

**A szentmise szándékok elolvashatók a faliújságon vagy a
sekrestyében!**

Kiadja a Verezegyházi Római Katolikus Egyházközség. Megjelenik havonta.

A kiadványért felelős Molnár Zsolt plébános.

(e-mail: molnar.zsolt@vaciegyhazmegye.hu)

Szerkesztőség: dr. Horváth György, Ferencz Zoltán

(e-mail: ferencz.zoltan@vereseqyhaz.vaciegyhazmegye.hu)

Az újság elolvasható a www.vereseqyhaz.vaciegyhazmegye.hu honlapon is.